

§ 5, idet det dog i Overensstemmelse med fremmede Love er fundet rigtigt udtrykkeligt at udtale, at Gengivelsesretten trods Overdragelsen af Originalen fremdeles tilkommer Kunstneren. Ifr. ogsaa som Analogi § 3. Den tilføjede Bestemmelse om Portrætter og Portrætbuster er sikkert naturlig og findes i en Række fremmede Love, ifr. norsk Lov § 6, tyssk Lov § 8, svejtsk Lov Art. 5, 2det Stykke, ungarsk Lov § 64, 2det Stykke, til Dels belgisk Lov Art. 19. Tredje Stykke er formuleret efter Forbilledet i § 8. Fjerde Stykke ordner Forlagsforholdet ved en Henvisning til § 9, hvorhos der er tilføjet en Bestemmelse svarende til § 3, 2det Stykke, hvorved der er taget Hensyn til et af Kunstnere fremsat og i Reglen anbefalet Ønske. En tilsvarende Regel findes andstedes, f. Eks. i tyssk Lov § 12. At Fristen her er sat til 2 Aar, medens den ved litterære Bidrag kun er 1 Aar, er slet for ikke at træde Udgifveren af illustrerede Tidsskrifter o. lign. for nær, idet dels Omkostningerne her ere større, dels Afhændelse af samlede Aargange efter Aarets Slutning vistnok noget almindeligere end ved rent litterære Tidsskrifter.

Til § 34.

Om Arvegangen kan ligefrem henvises til en tilsvarende Anvendelse af Reglen i § 11, hvorved en Række Gentagelser undgaas. Her henvises derfor til det om § 11 bemærkede.

Til § 35.

Det til § 12 bemærkede indeholder tilige Begrundelsen af, at Kreditorerne heller ikke bør være helt affaarne fra at holde sig til Kunstnerretten. Hvorledes Grænsen for Kreditorernes Ret her skal drages, kan derimod omtvistes. En ligefrem Overførelse af Reglerne i § 12 er næppe hensigtsmæssig, da det ikke her i samme Grad som ved litterære Værker er klart, hvad der kan kaldes Offentliggørelse, ligesom der ikke bestaar en tilsvarende skarp Grænse mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader, ifr. det ovenfor til § 32 bemærkede. Muligvis kunde man — i Tilslutning til nogle fremmede Retsforfatninger — lade Kreditorernes Ret indtræde, saa snart Værket maa siges at være færdigt, hvilket eventuelt maatte afgøres ved Støn. Men da dels dette Støn er usikkert og dels ikke alle færdige Værker egne sig til Offentliggørelse, f. Eks. intime Scener af Kunstnerens og Benner's Privatliv, vilde man maaske herved gaa Kunstneren vel nær; og det foreslaas derfor at kræve, at denne særlig har lagt for Dagen, at han

anser Værket egnet til Afhændelse eller anden Offentliggørelse. — Medens de anførte Grunde føre til ogsaa udtrykkeligt indrømme de angivne Grænser at udelukke Kreditorerne fra at bortfælgge selve det originale Kunstværk, er det omvendt vistnok rigtigt kun at begrænse Kreditorernes Ret for Kunstnerens Levetid. Det er nemlig i den Grad normalt, at afdøde Kunstneres samtlige Arbejder — herunder ogsaa Skitser, Studier o. l. — bortfælgges, uden at Kunstnerens Anseelse i det almindelige Omdømme derved anses udsat for nogen Fare, at det turde være unødvendigt at fastholde nogen Indskrænkning i Kreditorernes Ret, naar han er død og derved Muligheden for yderligere Bearbejdelse eller Fuldførelse er udelukket. Selv om denne Regel i enkelte sjældne Tilfælde kan føre lidt vel vidt, vil den modsatte Regel, saaledes som disse Genstande nu en Gang normalt behandles, sikkert føre til langt flere og større Ubilligheder i modsat Retning. Den nyeste og i mange Retninger mest fremskredne Lov i dette Omne, den belgiske — vistnok den eneste Lov, som giver mere detaljerede Regler om dette Spørgsmaal — fastholder ogsaa i Art. 9 en lignende Begrænsning af Reglen om Kunstværker i Modfætning til, hvad der gælder ved litterære Værker. I Overensstemmelse hermed var ogsaa det i Fjor forelagte Forslag affattet. I Landstinget blev imidlertid mod Udvalgsflertallets Indstilling en af et Udvalgsmedlem foreslaet Tilføjelse — Paragraffens 2det Stykke — vedtaget. Stønt der kan gøres begrundede Indvendinger mod den herved skete Ændring, er den dog bibeholdt i nærværende Forslag i Henhold til den Betragtning, at det kun bør afvige fra det af Landstinget vedtagne, hvor de i Indledningerne til disse Bemærkninger fremhævede Hensyn gøre dette nødvendigt. Det er dog fundet rigtigt at rette Ordet „disse“ i 2det Stykke 2den Linie til „Arvingerne“. Da det kun er Arvingerne, der kunne antages at ville varetage Kunstnerens personlige Interesse, er det formentlig ogsaa dem, som man ved Landstingets Affattelse af Bestemmelsen har haft for Øje, og Ordet „disse“, der nærmest refererer sig til Kreditorerne, maa antages at være indkommet ved en Fejltagelse.

Til § 36.

Denne Paragraf stemmer i det hele med Lov 1864 § 1, 2det Stykke. Udtrykket „taber sin strafbare Karakter“ er omstrevet til „bliver lovlig“, fordi her jo ikke blot er Tale om Straf, men ogsaa om Konfiskation og Erstatning. I Stedet for „ubæjstent-